

Vůdčí myšlenka

Proklamace snah a cílů našeho sdružení

Důvod, proč neustáváme v naší činnosti, je stejně prostý jako ten, který nás kdysi vedl k jejímu zahájení: máme stále obavy o budoucnost našeho národa i naší státnosti. Kolem sebe vidíme nezměrnou dezorientaci a naše země, hodna jistě lepšího osudu, kráčí, jak se zdá, směrem k propasti. Hodláme pevně a neoblomně stát na pozicích národní neodvislosti a svobody a tyto chceme prosazovat perem či jinak, nebude-li zbyť.

Nejsme politickým sdružením ani hnutím, tím méně politickou stranou. Spojuje nás především náš vztah k tomuto národu a jeho zemi, naší vlasti. Nemáme a nechceme mít jednotnou politickou linii; hodláme jen čtenáře našich textů informovat o dnešním dění ze zorného úhlu konzervativního nacionalismu, chceme jim dávat argumenty a vlévat do nich víru ve smysluplnost našeho počínání i našeho světónázoru. Nejsme a nebudeme politickými novinami se zkratkovitými závěry a demagogickými a zjednodušujícími výklady událostí; kdo bys od nás něco takového čekal, bezpochyby budeš zklamán. Stejně tak nechceme být pochybnými demagogy či národními vůdci, ale usilujeme o to, abychom byli nejen hlásnou troubou, ale stejně tak i kolbištěm národních myšlenek.

Masová média, kultura, zpravodajství, vzdělávání, výklad historie – to vše jsou oblasti, které jsou v dnešní době zneužívány k prosazování novodobých, již téměř totalitních, ideologií rovnostářství a extrémního liberalismu a k potlačování tra-

dičních hodnot a to včetně likvidace národní hrdosti a povědomí a k likvidaci evropských národů jako takových. V těchto oblastech chceme působit a bránit staré hodnoty a starý svět před probíhající revolucí, která do našich životů nemůže přinést nic lepšího.

Národ pro nás není mrtvou entitou a už vůbec ne pomýlenou myšlenkovou konstrukcí 19. století. Národní společenství pro nás znamená spojení díky společnému původu, výchově, tradicím a kultuře na straně jedné, a spojení poutem k zemi, půdě, měštům a obecním společenstvím na straně druhé. Z toho plyne, že podle našeho chápání může sice národ zaniknout, ale vytvoření nového národa není možné úředním rozhodnutím ani pouhou vůlí jednotlivců, byť třeba četných a vlivných. Národ v našich očích tvoří jeho mrtví, žijící i ještě nenarození, tedy i jeho minulost a budoucnost. Národy jsou dědictvím minulosti a našich předků, odkazem dávné i blízké kultury a tradice. Národní příslušnosti se nelze jen tak vzdát. Vedle morálních vlastností národy formuje i krev, která koluje v žilách jejich příslušníků. A nějaké národní vědomí odevzdáme i pokolením, která přijdou po nás. Je naší snahou, aby toto vědomí bylo co nejsilnější, abychom mohli být hrdi na to, co předáváme. Národ je pro nás významnou mezí v tradičních stupních, určujících náš vztah k okolí i světu vůbec. Nejbližší nám, jednotlivcům, jsou naše rodiny, příbuzní a předkové, nad nimi stojí obec, a nejvyšší jednotku, ke které máme přímou odpovědnost a závazky, představuje národ. To nikterak nepopírá naše lidství, toliko jej zpřesňuje a blíže vymezuje. Příslušnost k národu nás zakotvuje v okolním světě. Zároveň však nepřehlídíme obecný sklon lidí k individualismu. Jako nacionalisté nesmíme individualismu podlehnout; každý, kdo není společenským vyvrhelem, musí cítit přirozenou sounáležitost s rodinou, obcí a národem. Je-li tento přirozený lidský cit potírán či usměrňován jiným směrem, chceme se snažit jej podporovat v jeho tradiční podobě.

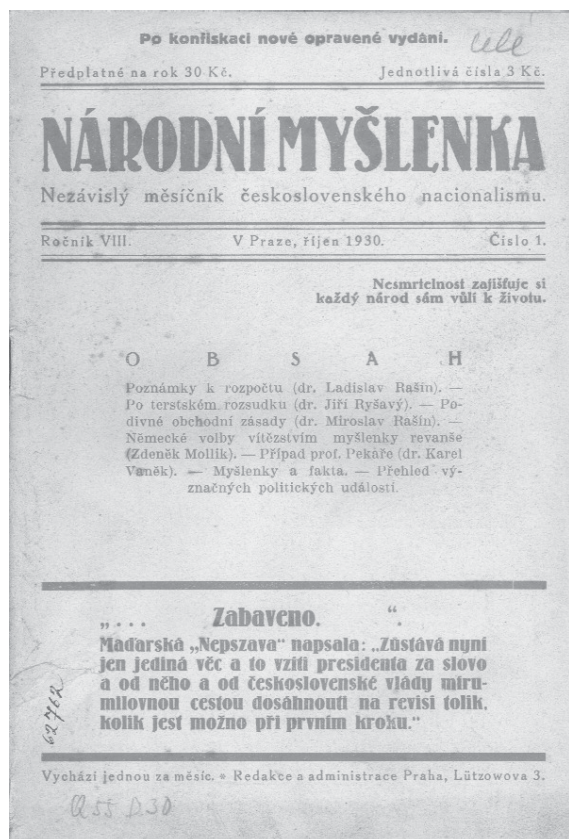
V naší hierarchii hodnot cítíme neodmyslitelnou příslušnost naší vlasti a našeho národa k západoslovanskému plemeni a ke střední Evropě mezi německými zeměmi a Ruskem coby k území našich slavných dějin, našeho hlavního hospodářského snažení i prostoru života národů, které považujeme za přirozené spojení, s nimiž nás pojí obdobné zájmy.

Pro nás, české národovce, nesmí náš stát popírat sám sebe, důvody své existence a právo na ni. Nesmí tak činit ani slovy, ani skutky; musí naopak stát na pevné, až slepé víře ve svou dějinnou úlohu. Jestliže se nyní tak neděje, vnímáme to jako jev dočasný, se kterým se nehodláme smířit. Český stát chápeme jako právní odraz českého národního bytí. Posvátný svazek naší Koruny nezanikl ani v habsburském soustátí a nevidíme jediný důvod, proč by měl zaniknouti nyní, údajně ku prospěchu Čechů. Zánik našeho státu bude vždy národu na škodu!

Neodsuzujeme a priori parlamentarismus jako

POZNÁMKY

Původní text *Vůdčí myšlenky* z roku 1994 si můžete i s celým prvním číslem obnovené *Národní myšlenky* nyní stáhnout z našich internetových stránek www.narmyslenka.cz, sekce *Publikace*.



Navazujeme na *Národní myšlenku* z let 1923-39

„Z pojmu demokracie – lidovlády, podílu občanů na moci, se stalo vyjádření ideologického rovnostářství, ba co hůř, zvýhodňování jakkoli slabších skupin, které jsou v tradičně uspořádané společnosti trvale odsouzeny k roli menšiny.“

nástroj delegace politické moci a politických práv, tedy jako nástroj, jehož prostřednictvím svobodní občané sami sobě vládnou. Naopak – účast svobodných občanů na správě státu má v našich zemích velmi hlubokou tradici, sahající přinejmenším k počátkům novověku. Rozhodně však odmítáme zneužívání demokracie coby jakéhosi neideologického vyššího principu. To je lež, kterou hodláme stále znova a znova odhalovat. Z pojmu demokracie – lidovlády, podílu občanů na moci, se stalo vyjádření ideologického rovnostářství, ba co hůř, zvýhodňování jakkoli slabších skupin, které jsou v tradičně uspořádané společnosti trvale odsouzeny k roli menšiny. Odideologizování a odpolitizování státu je lež. Naopak, státní myšlenka se vždy opírá o nějakou ideologii, ta dnešní o ideologii „demokracie“. S touto myšlenkou, pro její zjevné pokrytectví, však nemůžeme souhlasit. Z liberalismu se vytratila svobodomyšlnost a tento termín se stal jen ideologickým bičem v rukou socialistů otevřených i skrytých, přesvědčených i neuvědomělých. My chceme oslovovat svobodné občany, cítící odpovědnost k ostatním, ke své zemi a k národu, a ne masy, lid či stádo.

V širším kulturně historickém smyslu se hrdě hlásíme k antickému a křesťanskému dědictví. Výslovně podotýkáme, že ne k „anticko židovskému“, což je další z řady mýtů, které jsou nám dnes a denně vštěpovány. Jediné židovské odkazy, které kdy ovlivňovaly naši kulturu a společnost, jsou obsaženy právě v dědictví křesťanském. V antickém duchu se s pocity hrdosti a velikosti hlásíme ke zděděné státní myšlence Koruny české i k myšlence republikánské. A především vyzdvihujeme národní myšlenku, obsaženou v obou z nich.

Rozhodně odmítáme starou marxistickou tezi o konci dějin. Stejně tak hluboce nesouhlasíme s tvrzeními, že bez tzv. Evropské unie by nebylo zajištěno naše holé hospodářské přežití, že demokracie je smyslem a cílem dějin, že lidská práva mají univerzální, nadčasovou a místně neohraničenou platnost a že naše přistoupení k Severoatlantické smlouvě nám nyní navěky zajišťuje mír, bezpečí a klid na práci. Tohle vše je nám, našim spoluobčanům a naší školní mládeži vštěpováno takřka denně. Ale nic z toho není pravda, a proto je potřeba všechny dokola opakované mýty a nesmysly trpělivě vyvracet.

Odmítáme všechna tvrzení o nutnosti přijímání imigrantů, odmítáme myšlenku evropanství a politicky sjednocené Evropy, odmítáme multikulturalismus a tzv. „otevřenost“ vůči cizím kulturám a náboženstvím. Všechny tyto názory považujeme za umělé myšlenkové konstrukce, které nejsou ku prospěchu českého národa. Bezmezná otevřenost znamená buď absenci vlastních názorů a hodnot, anebo neschopnost je obhájit alespoň před sebou samým. Kdyby se kultury láskyplně a bezkonfliktně ovlivňovaly, tak by všechny zanikly, nebo nejobtáhší území by byla v místech, kde se vždy křížily by-

lostné zájmy různých kultur a civilizací. Stejně tak by nebylo česko-německých roztržek a nepřátelství. Přijímání imigrantů je zjevně cesta do pekel, jak vidíme v západní Evropě. Naopak, jedině náš národ má v rukou vlastní budoucnost a záchranu, nelze se spoléhat na někoho jiného. Náš národ pro svou mravní a morální obrodu dokonce nutně potřebuje, aby se zachránil sám, a to jak politicky, tak hospodářsky. A pro jeho budoucí časy zase potřebujeme stálou společnost, pevně zakotvenou ve vztahu k vlastní zemi a ke svým jednotlivým příslušníkům navzájem, opřenou o tradici, rodinu, morálku a posvátnou státní myšlenku. Princip tzv. multikulturalismu slouží pouze k oslabení a likvidaci evropské kultury, nijak ji neposiluje, a proto proti němu hodláme vši silou vystupovat.

Budoucnost naší země vidíme stále v našem národě. Češi zatím vždy dokázali sobě i jiným, že v nich leží ohromný potenciál, a naše země nám skýtají značné přírodní bohatství, které dostačuje k obživě českého národa. Naši budoucnost spatřujeme v obnově morálky o hodnot, které jsme zdědili z časů minulých. Obrozená společnost musí také stát na vzájemné slušnosti, ohleduplnosti a úctě. Je třeba majetek nejen vlastnit, ale rovněž využívat s lidskými cíli, ne toliko ku krátkodobému prospěchu jednotlivce. Majetek není jen výsadou, ale rovněž závazkem, neboť každý soukromý majetek je do jisté míry veřejným či národním, a čím je tento majetek větší, tím větší je i míra jeho veřejnosti. Ještě větší závazky spočívají pochopitelně na majetku výslovně veřejném. Stejně je potřeba bránit hodnoty vytvořené prací naší i jiných, neboť každý, zaměstnaný i zaměstnavatel, dělník i ředitel, nepracuje toliko pro sebe, ale rovněž – přímo či nepřímo, vědomě či nevědomě, rád či nerad – i pro povznesení národa a státu. Při tomto vědomí může být každý, kdo vytváří hodnoty pro sebe i pro ostatní, hrdý na svou profesi a svůj stav pro její důležitost a potřebnost. Můžeme utrácet jen tolik, kolik vyděláme, a ještě se musíme omezit, abychom uhradili to, co na nás vrub doposud rozházeli jiní. Musíme se učit skromnosti, ale i pracovitosti. Chceme, aby naše republika byla úctyhodným zřízením a ne pláštíkem pro bandu lumpů a darebáků, kteří chtějí z naší země vyždímat během svého života co nejvíce – a po nich ať přijde třeba potopa. Nechceme diktaturu nezodpovědných politiků, zlodějů a nadnárodních klanů a kartelů. Na její místo chceme vládu, která bude s to svést naši vlast ze scesti.

Modernost nesmí jít (či alespoň by neměla jít) na úkor tradice. Přirozený řád, půda, obec, rodina, vlast, stát a historické státní právo jsou věci nedotknutelné. Vědecký a společenský pokrok nesmí být pokrokářský – nemůže být dosahován pro pokrok samotný. Je třeba bránit vše dobré, co nám odkázala jakákoli starší doba.

Nesmrtelnost si zajišťuje každý národ vůlí k životu!

Národní myšlenka cítila potřebu po zhruba deseti letech vyjasnit své programové zásady a bylo dohodnuto učinit tak obnovenou *Vůdčí myšlenkou* – textem, který zahájil obnovené vydávání časopisu *Národní myšlenka* v 90. letech 20. století. Naši novou *Vůdčí myšlenku* na podkladě návrhu Jana Malouška vypracoval a přijal Sněm NM konaný 27. května 2006.